

Un OM de ONOARE: PARASCA ȚELECICA!

Mi-am permis să-i pun câteva întrebări celei care este PARASCA HREZDAC, un om excepțional pentru comunitatea noastră, mereu optimistă, pasionată, iubitoare de oameni și de Dumnezeu, dedicată familiei, copiilor, nepoților, suferinzilor și repedenilor în general, UN REPER MORAL!

1.Întrebare: De fapt, cine ești tu, Parasca Hrezdac?

Răspuns: Cine sunt?...O persoană simplă, modestă, cu bun simț. Iubesc viața, oamenii, nu urâsc pe nimeni, nici măcar pe cei care mi-au făcut mult rău, doar că pe ăștia nu pot să zic că-i iubesc. Nu invidiez absolut pe nimeni, nu mă prăbusesc când dau de greu și încerc să răzbat cu ajutorul lui Dumnezeu și după deviza: "o luptă-i viața; deci te luptă, cu dragoste de ea, cu dor."

2.Întrebare: Ai îmbrățișat o meserie aproape "cristică", aceea de a alina suferințele oamenilor. Ți-a fost greu s-o faci, să te dedici suferinței altora?

Răspuns: N-a fost ușor dar nici foarte greu, pentru că am făcut din suflet, cât am putut de bine, dar mereu cu frică de a nu greși. Pentru că, mai ales în meseria noastră, NU E ADMIS să greșești. O greșeală uneori poate fi fatală. Sunt situații când nu ai voie să eziți, să temporizezi, ci trebuie să acționezi rapid și eficient. Dar pentru asta trebuie să fi pregătit. Eu asta am făcut mereu, am studiat, am întrebat, m-am documentat, ca să pot face față mai ales atunci când decizia îmi aparținea (în lipsa medicului). Slavă Domnului, în mare parte am reușit.

3.Întrebare: De ce zâmbesti mereu? Există un secret prin care reușești uneori să ascuzi suferința ta? Pentru că zâmbetul tău a fost mereu molipsitor!

Răspuns: Zâmbesc pentru că așa îmi vine. E ceva spontan. În decursul anilor am învățat că zâmbind celor suferinzi, le alini suferința, le dai încredere, speranță. Da, zâmbetul meu e molipsitor! Am să zâmbesc mereu, cu speranța că se vor molipsi și cei care au uitat să mai zâmbească.

4.Întrebare: Parasca, cum se face că și atunci când îmi propuneam să fiu primul care te salută, așa cum se cuvine, mai întotdeauna nu reușeam. Tu saluți prima! Salutul trebuie că este o chestiune spontană, din inimă, și atunci reușește?

Răspuns: În ce privește salutul, e și ăsta spontan, natural. Eu nu aștept să mă salute ceilalți, ci o fac eu. De ce n-aș face-o dacă așa îmi vine. Nu mai e valabilă regula că bărbatul să salute primul, cel puțin pentru mine! Eu salut și dacă cineva n-ar vrea să mă salute, cel puțin e obligat să răspundă la salut, așa cum cere buna cuviință!

5.Întrebare: Ți-e dor de Plaic, Hecica, Arșita, Vesnarka, Scorodni? Ți-e dor de cizmele tale cu care băteai ziua, seara, la miezul nopții sau în zorii dimineții coclaurile pentru a sări în ajutor oriunde era nevoie de un "pansament", uneori chiar sufletești?

Răspuns: Oh...., dacă mi-e dor de locurile pe unde am umblat? SIGUR că DA, mi-e dor și de pietrele de pe drumurile din REPEDEA. Frumoase cuvinte „pansament sufletești”. Nici nu realizezi cât valorează când, pe lângă pansarea rănilor aduci și incurajări sufletești!

6.Întrebare: Foarte multă lume îți este recunoscătoare pentru ce ai făcut și pentru ce ai fost.Ai așteptat vreodată recunoscintă din partea celor pe care i-ai ajutat, sau din partea autorităților?

Răspuns: De ce să-mi fie recunoscătoare lumea?Când faci un bine, nu trebuie să aștepti recompensă! Eu mi-am făcut datoria profesională și de OM. Și, apoi, să nu crezi că n-am fost recompensată într-un fel sau altul, dar cea mai mare recompensă e MULTUMIREA SUFLETEASCĂ, că ai alinat o suferință, ai salvat o viață!Mai mult, când auzeam o binecuvântare: "Dumnezeu să vă ajute și pe familia dumneavoastră" era mai mult decât orice multumire, iar DUMNEZEU a ținut cont de asta.Eu simt ajutorul lui Dumnezeu în tot ceea ce fac. Fără EL n-aș fi reușit. Autoritățile din comuna, nu de puține ori am avut nevoie de sprijinul lor și, în mare parte, l-am primit: de la primărie, școală, biserică, poliție etc...Eu am colaborat cu ei și le mulțumesc pentru sprijinul acordat.Nu reușești să răzbați de unul singur, e necesară colaborarea!

7.Întrebare: Este inutil să te întreb dacă-ți iubesti copiii, nepoții.Ar fi o chestiune retorică.Te întreb însă dacă-i vezi trăind, astăzi, împreună cu tine, in scumpa noastră Repedea?

Răspuns: SIGUR că-mi IUBESC copiii, nepoții, surorile, fratele și știu că și ei mă iubesc. Pe copiii mei îi văd trăind cu mine în REPEDEA, mai puțin nepoții.

8.Întrebare: Pentru că tu ai putut orice, din ce ți-ai propus, crezi că in această comună, a noastră, s-ar putea realiza ceva deosebit, ceva de care să fim mandri? Care ar fi acele ingrediente necesare pentru o viață mai bună pentru repedenii noștri?

Răspuns: Viață mai bună pentru repedenii noștri?. Ar trebui mai multe ingrediente. In primul rând, conducerea ar trebui să plece mai mult URECHEA la doleanțele cetățenilor și să le rezolve prioritar, NU PROPRIILE INTERESE! Să stimuleze și să promoveze pe cei competenți pentru a-i împiedica să părăsească comuna, chiar și țara. CETĂȚENII, să se implice și ei, nu numai să ceară etc. As dori pentru cei săraci, cu adevărat neajutorați, o cantină, o echipă de VOLUNTARI SANITARI că slavă Domnului avem multe cadre medicale tinere și sunt mulți repedeni, OAMENI DE SUFLET ȘI DE BINE, care și-ar aduce aportul. Sunt oameni cu calitate, dar calitățile trebuie cultivate.

9.Întrebare: Nu întâmplător te întreb dacă vezi pe viitor implicarea mai puternică a femeilor în treburile comunității? Vezi în viitor un primar femeie?

Răspuns: Oh, DESIGUR! Nu mai trăim vremuri când FEMEIA era subestimată, bună numai la crătită. Femeile noastre sunt inteligente, capabile să conducă, să ia decizii juste, să plece mai mult URECHEA la sufletul omului.Sunt mai sensibile, dar și aprige unde și când trebuie. Eu una văd în viitor un PRIMAR FEMEIE.

10.Întrebare: Ai putea să te implici, de exemplu, in politică, unde sunt necesare niste "injecții" și "pansamente" puternice pentru însănătoșirea acestei activități, poate chiar un "garou" la gatul unor politicieni(glumesc!)?

Răspuns: M-as implica eu, dar vezi că, înainte de a face injecția, trebuie dezinfectat locul, cât despre garou, mai bine să și-l pună singuri!

11.Întrebare: Te rog să răspunzi la o întrebare pe care nu am avut inspirația să ți-o pun, dar la care ți-ar fi făcut plăcere să răspunzi!

Răspuns: De ce am plecat să lucrez în străinătate? Pentru că, deși pensionară, mă simt încă în putere să lucrez, să fiu utilă și, de ce să nu recunosc, să-mi fac și eu un ban pentru zile grele care vor veni.Să nu depind de nimeni, pentru că pensiile în România sunt cum sunt, cu excepția guvernanților. La intoarcerea ACASĂ, gândul meu iluzoriu este să-mi aduc toți repedenii ACASĂ, în valea străjuită de Stromena, Maxemu, Pentaia, Bucovinca, Pietriceaua și vegheată de silueta imaculată a Bisericii. Așa să-mi ajute Dumnezeu!